

... CO MI DAL -
CO MI VZAL
PONY EXPRESS

... JEDEN ÚSEK,
DVA PŘÍBĚHY

... NEUVĚŘITELNÝCH
30 LET PONY EXPRESSU

CORRAL PRESS

zprávy pro členy
PONY EXPRESS CORRAL

PRO ČLENY
CORRALU

MIMOŘÁDNÉ VYDÁNÍ

16. SRPNA 2014

Co mi dal - co mi vzal Pony Express!!!

Podobá se to rčení Hamleta - být, či nebýt - ale zas tak drasticky to neberu - protože okruh vzpomínek a běh událostí za uplynulých 30. let existence Pony Expressu byl stoprocentně veselejší a bohatší než citované rčení.

Začnu od toho zápornějšího - tedy vzal - zkrátil - ztratil -, i když vše je velice relativní, posuzováno s odstupem času. Řekl bych, že všechno to nadšení pro „firmu“ stálo hodně a moc času, jak vlastního, tak posléze rodinného, protože mimo některých běžných aktivit jsem věnoval všechnen zbývající čas právě Pony Expressu. Nebyla to pouze jen otázka vlastní jízdy, ale všech dalších navazujících skutečností, prezentující od chovu koní až po zajištění krmení, dopravy, dovolené, zástupu pracovních služeb, nájmu stáje a nutné finance. Je pravda, že ať dělá člověk cokoli, vždy musí počítat s obětováním času, ale řekl bych, že u zvířat obecně je ho nutné potřeba dvojnásob (když se s danou aktivitou neživíš!) Sebralo to všechno taky trochu zdraví (od zlomenin až po operace) ale víme - sportem k invaliditě). Přemýšlím o sportu do kterého (amatérsky) nemusím strkat peníze, ale je pravdou, že po celou dobu co jsem u „firmy“ financuji všechno sám, či rodina - tudíž ztraceno v nenávratnu! A v neposlední řadě se zkrátil nebo úplně ztratil čas na dřívější akce, ať sportovní nebo zábavní - asi nejde dělat deset věcí najednou! Nebo ano, ale blbě!! Konec - bych se dostal na stránku veselejší!

Co mi to dalo??? V první řadě (obrazně) - cosi jako pokračování časů skautingu - trampingu, v jiné formě - na koních - ještě s větší romantikou a vzdáleností. Na to rychle navazující nová přátelství a kamarádství, z nichž většina trvá dodnes!! Na to všechno navazuje obrovské množství vzpomínek, zážitků, událostí, oslav a setkání, které by zcela jistě vydaly na tlustou knihu. Nesmazatelnou je vzpomínka na certifikaci corralu z rukou paní Shirley-Tempel Black v r. 1990 pod č.121 registru v Oklahoma City. Tím se zrodila vlastní organizace WI sdružující další založené corraly. Pak to již byla lavina událostí a akcí corralů, na kterých se přátelé a kamarádi rádi potkávali a spolu přetvářeli sny v realitu (Indians, Trappers, Dancing, Rodeo corral). A tady jsou uloženy ty „hory“ vzpomínek, přátel, kamarádů, které bych za „ztracený“ čas nevyměnil!

Další věcí do kolonky - „dalo“ - byla potvrzená skutečnost, že Pony Express velmi dobře prezentujeme dle odkazu amer. legendy - formou ceny „Heads Up Award“ z centrály v Oklahoma City. Pozor - dalo to nám všem!!! abychom pokračovali a vytrvali do dalších let!

Nezapomenutelnou událostí pro mne a celou rodinu, (která pro „firmu“ též žije!!!) - bylo setkání s jezdci (a organizátory)

amerického Pony Expressu v r. 1990, jenž do dnešních dnů ovlivňuje náš život. Díky této události a navázanému přátelství jsem si splnil klukovský sen - být cowbojem, žít s cowboji, vidět Ameriku, hnát stáda dobytka, vidět velká rodea a hlavně jet Pony Express v Americe na histor. Trailu - stát se členem a jezdcem division Utah. A že je svět „malý“ potvrzuje skutečnost, že jsme se u přítele Patrika setkali s Petrem Binhackem (jezdcem divise Nevada) a Petrem Kwokou (jezdcem BRD). Dalo - potvrzují - nezapomenutelné vzpomínky. Mimo tohoto vrcholu, který mi Pony Express dal a splnil klukovské sny - potvrzují, že té svojí věci musíš věřit a nevzdát se.

A dnes - Pony Express mi „dává“ možnost se realizovat v důchodu jako platnému členu „firmy“ i když to někdy nervy a čas nezvládají.

Pokud si dovolím hodnotit či posuzovat uplynulých 30 let činnosti firmy Pony Express, mám dojem, že je nutné rozdělit toto období na dvě části - dobu do roku 1989 a současnou přítomnost, po roce 1989. Nechci se „zamotat“ do politických hodnocení a diskuse, - ale jsem přesvědčen, že v té staré době jsme měli více nadšení, vůle, snahy a schopnosti realizovat myšlenku Jindry Bílka, i třeba jako projev odporu politické realitě, nebo potřebu dokázat, že jsme schopni ten nápad uskutečnit. Nebylo to v té době zcela jednoduché, nejenom z pohledu politiky, ale i tak z pohledu zcela obyčejných věcí - jako že nebyly prostředky, dnes zcela běžné (americké sedlo, stetson, trailer na koně, ale i koně, protože i tito byli většinou jen v jezdeckých oddílech). Ale asi tato skutečnost každého z nás nabíjela k nezlomitelné vůli a přesvědčení myšlenku dotáhnout do konce - tedy ji uskutečnit! Toto bych řekl, je poslední bod, který mi dala „firma“ - začít a dojet! - prostě dotáhnout to do konce! Jsem přesvědčen, že v tomto odkazu žije a bude pokračovat většina z nás, nejen těch „starých“ mazáků, kteří vydrželi dodnes.

V závěru si zde dovolím otisknout několik myšlenek a nápadů jak by měla ev. mohla - firma Pony Express corral - CZ do budoucna vypadat, pracovat - existovat: Domnívám se, že je stále nutné přijímat nové členy (jak se zařadí - jejich věc) - tedy zajistit základnu!! Nutně přesvědčit poštovní zaměstnance s jejich úřady, o jejich velmi důležité roli, zejména v budoucnu, kdy pošta Pony Expressu bude hledanou sběratelskou záležitostí, za předpokladu že nám pomůže Čs. pošta, ev. Poštovní muzeum a jiné oslovené organizace (na čemž se pracuje). K tomu - znovu opakuji - jsou třeba nadšení, obětaví a přesvědčení lidé - členové naší „firmy“ ve velké základně!!

Věřím, že 30. ročník Pony Expressu je dokladem a zárukou, že půjdeme dál vytýčenou cestou do dalších roků - a k tomu - Nám všem dopomáhej Bůh!!

Přeji všem mnoho krásných chvil a zážitků ve „firmě“, jezdcům - ať jim koně jdou - na úseku přísahy a všem oheň v srdci do dalších budoucích roků!!

sheriff Václav

Jeden úsek, dva příběhy ...

Bylo to roku onoho, kdy na počest podobného výročí, které slaví Československý Pony Express dnes, se jelo na „tradiční“ trase v obou směrech. Já tehdy na prvním úseku Stříbrná Lhota - Libčice neměl partáka a Docela jsem se těšil, že si pojedou „podle sebe“.

Tehdy se ve Lhotě startovalo na louce u požární nádrže. Byl tam parádní mejdan, hrála kapela, holky, tanec a tak. Start byl naplánován - tuším - na 10 večer. Přesto, že jsem úsek jel předtím nejméně 8x a znal ho „jak své boty“, dorazil jsem „pro sichr“ s koněm už po obědě, abych si začátek úseku cvičně prošel a zopakoval.

Hned po příjezdu jsem narazil na Chajdu Čermáka. Ten hlásil: „Pod chatovou kolonkou před potokem si Franta Novák (Pozn. Jméno je smyšlené!) ohradil pastvinu tak blbě, že přehradil nejen pěšinu, ale i brod. Jeď se tam podívat, jestli tam vůbec projedeš!“

To vůbec nebyla dobrá zpráva! Šlo o jediný přechod přes Bojovský potok, který tek v poměrně hlubokém zářezu. Jinak se muselo jet přes Kytín, což byla zajiždka minimálně 2 až 3 km. A tak jsem po nezbytném pokecání s několika kámoši nasedlal svého Diega a vyrazil na průzkum.

Skutečnost byla ještě horší! Problém byl, jak se k potoku vůbec dostat. Pozemek byl ohrazen do značné hloubky a těsně kolem potoka. Zleva to nešlo vůbec. Provazy na solidních kůlech byly pod hranou břehu a příkré koryto bylo zarostlé jak amazonská džungle. Zkusil jsem to zprava.

A hle: Tady jsme se podle špagátu protáhli k místu, kde se dalo trochu slézt a pak skočit z nevysokého schůdku do potoka. Dno bylo, alespoň v tomto místě, docela rovné. Ale ouha! K brodu, a tedy k výlezu na druhý břeh to bylo takových patnáct metrů a zhruba uprostřed byl kamenitý, rozeklaný a hranatý vodopádek. Skočit to nešlo a bacha, napadlo mne: Tam i zpátky jedeš v noci a baterka ... hm ... moc toho neuvidíš! Musíš tedy vylízt - a při zpáteční cestě slízt - nad tím vodopádem.

Jenže protější břeh, na kterém začínal les, byl ještě horší! Většinou příkrá skála, spadající rovnou do potoka. Jedno místo vypadalo „možně“: Byly tam jakési miniterásky či schůdky. Kámen v těch místech nebudil ovšem příliš důvěru, drotil se, snad bridlice či křehký vápenec či jaký šmejď ... No, pobídl jsem koníka a vydrápali jsme se nahoru. Tam bylo husté mlázi a museli jsme se prodrat po úzké „hraně“ na cestu, která vedla od brodu.

„Tady už nám bude hej!“, povídám Diegovi. „Ale bacha, kámo, musíme to nacvičit zpátky.“

Důležité bylo najít tu hranu! Ale jak, podle čeho? Poměrně prudký svah byl zarostlý jakýmisi listnáči, pod nohama hlína, kamení, občas trsy trávy. Sestup k brodu byl navíc „rozeklán“ do několika pěšin ... Vyjel jsem po cestě asi 50 metrů do svahu, obrátil koně - kterého tohle „bádání“ dvakrát nebavilo - a jel svahem dolů. I za denního světla jsem tu „pravou“ minipěšinu těžko hledal. A zrovna u jejího začátku žádný strom nebyl. Vrátil jsem se asi dvě, tři koňské délky zpátky a tam stál mladý doubek. Nožem jsem odřízl na kmene pruhy kůry coby značku.

„Fajn“, povídám nahlas, „tady odsud už to odkrokujem.“

Protože opakování je matkou moudrosti, otočil jsem otráveného Diega a vyjel znovu cestou na začátek sestupu k potoku. Hezky plynule jsem sjel, značka byla krásně vidět, dvě tři délky, ostře do protisměru vlevo, opatrně po hraně mlázím nad sestup a pak do potoka, dva tři metry, výskok na protější břeh a maliním či jakým bordelem ke špagátu. A podél hrazení na louku. Paráda!

Odměnil jsem koníka kentříkem po loukách a v pohodě dorazil na louku startu. Chajda byl na dohled!

„Tak jak?! Není tam potřeba udělat nějakou úpravu? Poposadit nějaký ten kolík, či něco takového?“

„Ale ne, dobrý“, povídám, naplněn důvěrou v kvalitní průzkum. „Prolezem! Aby to mělo smysl, tak udělat přístup k brodu by znamenalo přesadit těch kůlů alespoň deset! Kašlem na to!“

Dobrá!

Zábava, muzika, klobásy, pozdrav se sheriffem Ludkem Burianem a dalšími kámoši a známými ... Krásný vlahý večer. Odsedlaný kůň si užíval zeleného.

A pak už to šlo ráznaráz! Obléct červenou košili, žlutý šátek kolem krku, malou baterku do kapsy vesty, nasedlat, nauzdit, australáka zabalit a „přišpendlit“ na sedlo, s koněm na ruce na místo startu.

... pokračování na straně 2

Další pozdravy a potřesení rukou, mochila přes sedlo, hupnutí na koně, potvrzení přísahy klepnutím na bibli a Lud'kovo „Jed' jak ďábel!“ Lehounká pobídka a „Jedem!“ Za pár minutek jsme byli u kritického místa. Světla už moc nebylo, ale šlo to jak po másle. Bez problémů a bez zdržení jsme překonali potok a mazali si to na Malou Sv. Horu.

A vesele pod Strakonickou směr Velká Hraštica, pak kolem Nového Knína a ještě přes jeden les a už jsem troubil na pokraji Libčice!

„Co tu chceš?“, obořil se otráveně na mě Luděk, teď coby předák České východní. „Chtěl jsem si trochu zdřímnout! 55 minut!“ „Ale koníček běžel, tak jsem mu do toho nekecal,“ svedl jsem to na čtyřnohého kámoše. Předávka proběhla rutinně. Diega jsem vrazil jakési očumující dívčině, aby ho vykrokovala, a sám jsem se opájel pocitem dobře vykonané práce ...

Za pár dnů stejná scenerie ... Libčice, plácek před hospodou. Jen start byl později, o půl třetí v noci. Bylo zataženo, tma jak v pytli. Nad kopci kolem dokola bylo černé nebe ještě černější. Občas ho prosvětli blesk, v dáli pobrukoval hrom. Nicméně: Předávka a „Jupíííííí“, jedem!!

Po poli či louce to šlo. Ale tma v lese poblíž Záborné Lhoty připomínala černou kávu. Silnou! Ani přejezd přes Kocábu u Knína nebyl jednoduchý. Občas jsem si bliknul baterkou a jinak spoléhal na paměť svého koně. Při výstupu pěšinou k Velké Hrašticí jsem neviděl vlastní pěst, pokud jsem předpažil. Ale stále to ještě šlo. Dobře a rychle. Jakýmsi šestým smyslem jsem vytušil šikmý kmen přes cestu. Po průjezdu Hrašticí hřmění zesílilo. Spadly první kapky. Cválali jsme podél trati směr Nová Ves pod Pleší a začalo to! Nebeský zahradník pustil sprchu na plno! Klasická srpnová průtrž! Drsný lijavec mi za pár minut promáčel můj staříčkový klobouk. Voda, smíchaná s potem, mi tekla do očí a ztěžovala už tak obtížnou orientaci. Baterka byla k ničemu: Viděl jsem jen stěnu zářícího deště. Ani blesky nepomáhaly. Čůrky vody mi tekly za krk a po cestě po zádech a intimních místech postupně plnily boty....

Pomalým klusem jsem hledal odbočku k Malé Svaté, jednou jsem se musel vrátit. Tma a vodní stěna všude kolem!

Při průjezdu kolem té Svaté Hory drsný liják přešel v dešť. Paráda, pochválil jsem sv. Petra. Než dojedu k brodu, tak přestane.

Houby s octem! Právě když jsem přecházel silnicí Kytín – Mníšek, nabrala bouře s mohutným zařváním druhý dech! Diego se nicméně stále spolehlivě orientoval, ovšem na cvalík lesem to nebylo.

Dojeli jsme k místu, kde začínal sestup k brodu. Vodní stěna všude kolem. Koník opatrně sestupoval. I tak mu to párkrát nepěkně ujelo. Teď bliknout a najít tu ztracenou značku ...

Baterka nic! Nic!! NIC!!! Klepal jsem s ní, ale vůbec nic ... Ani neblíkla. Vody bylo na ní zkrátka moc. Neviděl jsem si ani na špičku nosu. Značka nebyla ... Samá voda. Všude!

Zahovořil jsem nahlas velice nepěknou řečí, kterou zde nebudu opakovat. Koník se začal stáčet doleva. Aha, řekl jsem si, našel tu zatracenou římsu. Ale omyl! Byli jsme již u potoka, který se změnil v mohutný proud. A přelézt ho nemělo smysl. Drát!

Obrátil jsem koně a snažil se ho navést zpátky na cestu, kudy jsme přijeli. Lijavec trval, tma byla ještě černější. Dvakrát jsem se praštil o strom. Na cestu jsme se nicméně dostali ... Otočil jsem koně a ve tmě sychtal další pecku. Tentokrát do palice. Pobídl jsem Diega k opětovnému sestupu a podle staré zkušenosti zahodil otěže. Naděje, že

kůň římsu najde sám, se ale nenaplnila. Skončili jsme opět v potoce.

Měl jsem toho dost. Koni jsem nic nezazlival. Znovu jsem ho otočil a on našel cestu zpátky bez problémů.

Vzdal jsem to. Prostě jsem to vzdal ...

Na konci výstupu jsem ho pobídl a vyrazili jsme na kytínskou objížd'ku ...

Na poli před vesnicí už jen drobně pršelo. Klusem jsme ji přejeli. Jako na potvoru se začalo dělat docela hezky. Uviděl jsem pár hvězd. Z koně se kouřilo. Já na sobě neměl nit suchou. Voda v botech mě začínala bavit.

Bez famfár jsem dorazil na louku ve Stříbrné Lhotě.

„Kde se flákáte?“ přivítal mne sheriff a předák v jedné osobě. Jen jsem mávl rukou, seskočil z unaveného koně a předal poštu. „Teď to máš o dvacet minut přes čas!“ pokračoval. Něco mne napadlo, ale to jsem spolknul.

Pak mi podal ruku a dodal: „Jsem rád, že jste tady. Nebyla to asi žádná sranda!“

„Ale to víš, horká srpnová noc,“ řekl jsem nahlas, „a tak jsme se s Diegem párkrát cestou vykoupali ...“

Petr Binhack

NEUVĚŘITELNÝCH 30 LET KPC

Zdá se, že před 30 lety se podařilo přivést na svět podařeného potomka. Z historie Spojených států jsme věděli již před jeho narozením, že se bude jmenovat ČESKOSLOVENSKÝ Pony Express.

Asi proto, že měl při svém zrodu v roce 1985 k dispozici hned několik matek a otců plně geneticky vybavených vztahem k historii amerického západu, rostl z něj zdravý a ideově nadaný jedinec. Stal se oblíbeným nejen v Čechách na Moravě a Slovensku, ale také v dalších evropských zemích. K jeho oblíbenosti našli vztah kamarádi v Německu, Rakousku, Polsku ale i jinde v Evropě. Dnes se tedy může honosit titulem Pony Express Československý, potažmo Evropský. Při tak významných narozeninách, je jistě vhodné, aby se nad jeho existencí zamysleli především ti, kteří byli u jeho zrodu a provázeli jej životem. Měl jsem tu čest být jedním z nich. Radostí, ale i starostí, bylo s tímto ČESKO-AMERICKÝM hochem dost a je na co vzpomínat. Je nutno si připomenout, že se psal rok 1985 a v té době ideologický směr politického světonázoru diktoval v Československu komunista, potažmo STB. Toto zmiňuji pro ty dnešní jezdce a organizátory, kteří v té době nebyli snad ještě na světě. Je mi dnes 67 let a cítím jako svou povinnost vyjádřit se k některým úspěchům ale, bohužel, i dezinformacím ze života Československého Pony Expressu. Při vzpomínání na kamarády, kteří byli oporou a platnými spolupracovníky, chci vzpomenout především na ty, kteří již mezi námi nejsou. Jejich genetický vklad do charakteru Pony Expressu je nesmazatelný. Za 6 let mého vedení Pony Expressu jsem měl tu čest spolupracovat s kamarády, o kterých si myslím, že je nezbytné jejich zásluhy zviditelnit. Oni si nikdy nečinili nárok na slávu ani odměnu, a protože již dnes jim nemohu poděkovat osobně, činím tak rád touto cestou. Také bych chtěl poděkovat těm kamarádům, kteří žijí a v řadách jezdců a organizátorů působí. Vzpomínám nejen na ty, kteří byli i pro mě inspirací a vydrželi až do konce svého života. Někteří dnešní jezdci a organizátoři zmíněné kamarády možná ani neznají a na minulost Pony Expressu, zdá se, mají někdy zkreslený pohled díky neinformovanosti. Těmto kamarádům dávám možnost přímých dotazů přes internet na adrese (bilekjindrich@seznam.cz). Rád zodpovím jejich otázky o místech dějin Československého, potažmo Evropského Pony Expressu. O kamarádech, kteří pro Československý Pony Express obětavě a v pravdě za mého vedení pracovali, rád podám svědectví. Zaslouží si to. Především tedy s velkou úctou děkuji a vzpomínám na Bohumila Kašpárka alias HOSPODÁŘE. Tento jezdec č.1 Moravské části Pony Expressu byl a věřím že zůstává i pro dnešní jezdce vzorem. Pro mne byl, mimo jiné, inspirátorem ve westernovém snažení a kamarádem, pro kterého jsem zorganizoval, mimo jiné, mezikontinentální propojení jízdy Pony Expressu USA a Československa v roce 1990. Hospodářovým přáním bylo, aby jej na této cestě do USA mohli doprovázet dva jeho životní kamarádi a jezdci již 5.ročníku Pony Expressu, Pepa Pelc a Honza Valchář. Tuto čest si za přínos pro Československý Pony Express nejen oni plně zasloužili. V USA všichni tři, vzorně reprezentovali. O tom více TV film s názvem JAK MNE POTKALA AMERIKA.

Se smutkem v duši musím bohužel konstatovat, že mezi námi již není ani Tomáš Král, člen Corralu OK z Mníšku pod Brdy.

Byl to jeden z otců zrodu Československého Pony Expressu. Jeho úloha v tomto snažení byla příkladná, jeho přístup k dějinám Amerického západu byl inspirativním základem realizace československého Pony Expressu. Byl to on, kdo jako jeden z realizátorů pamětní jízdy corralu OK v roce před první jízdou Československého Pony expressu, inspiroval i mne.

Zvláštní kapitolu v historii Československého Pony Expressu si zaslouhuje Luděk Burian alias Kovpak. Psal se rok 1988 a do řad jezdců Pony Expressu byl přijat člověk s výraznými organizačními schopnostmi a vůdcovským talentem. Jeho nadšení pro věc a obětavost ve věci Pony Expressu řadili jej do popředí osobností, kterých bylo třeba. Nemohl jsem si tohoto kamaráda nevyšimnout a již vůbec nevyužít jeho schopností. Vybral jsem si jej za svého nejbližšího spolupracovníka. Jako jezdec patřil

mezi příkladné osobnosti a pro své organizační schopnosti, nadějí Československého Pony Expressu. Byl od začátku ideální osobností a předurčeným k vedení Československého Pony Expressu. Při mém rozšiřování myšlenky realizace Pony Expressu do evropského zahraničí se ukázalo, že Luděk by mohl být mým možným nástupcem pro vedení Pony Expressu v Československu i přes to, že u jeho založení nebyl.

Je nutné při této příležitosti vzpomenout zásluh německého zakladatele Pony Expressu Rolanda Schrocha, který též již není mezi námi. Díky Rolandovi došlo k napojení na Německo, kde tento se svými kamarády po vzoru Československého Pony Expressu započal budovat Pony Express Německý. Luděk byl mnou brán na všechna jednání s německou částí Pony Expressu, především s Rolandem. Československý Pony Express v té době byl již natolik ukotvenou činností všech kamarádů, kteří jej realizovali, že jsem mohl uvažovat o rozšíření westernových aktivit. Již delší dobu jsem v sobě živil myšlenku uvést v Československu do života další z největších historických aktivit amerického západu - a to Jízdy dostavníku WELLS FARGO. To je však již jiná historie a o té snad jindy. Když jsem se z uvedeného důvodu, po návratu z USA v roce 1990, rozhodl činnost v Československém Pony Expressu ukončit, Luděk byl již natolik znalý všech problematik Pony Expressu, že byl připraven převzít úlohu šéfa. Že mé rozhodnutí předat věc Československého Pony Expressu do rukou právě Lud'kovi, ukázalo se jako šťastné řešení, svědčí o tom skutečnost, že Luděk vedl Československý Pony Express až do svého úmrtí. Nevím, kde a jak vznikla fáma okolo mé nepřítomnosti na Lud'kově pohřbu. Pravda je prostá.

Když jsem obdržel smuteční oznámení od manželky, se kterou jsem byl, díky přátelství s Lud'kem, v úzkém kontaktu, zarazila mne skutečnost, že rodina si přeje pohřební obřad jen v rodinném kruhu. Tuto informaci jsem si samozřejmě ověřil a bylo mi toto ústně potvrzeno. Respektoval jsem přání rodiny a obřadu, jak velela slušnost, jsem se neúčastnil. Očekával jsem, že WI či rada Pony Expressu uskuteční tryznu za Lud'ka v jiný den a tam, že se k Lud'kově památce a zásluhám vyjádřím. Bohužel, tak dodnes učiněno nebylo, anebo jsem nebyl nikým informován.

Děkuji tímto za prostor, který mi byl dán, abych se k Lud'kovu působení a zásluhám mohl veřejně vyslovit v tomto vzpomínání. Luděk se prací pro Československý Pony Express stal veličinou, která bude jen stěží někým překonána. Od smrti Lud'ka jsem bohužel zatím nezaznamenal v Československém Pony Expressu osobnost, která by dál úspěšně a smysluplně vedla nejen celostátně ale i Evropsky budovaný Pony Express. Škoda jen, že si Luděk vedle sebe nevychoval schopného následovníka tak, jak jsem to udělal já v jeho podobě. Asi tomu je na vině náhlé umrtí, které předvídat neumí nikdo z nás. Westernový fenomén řadící se čestně po bok fenomenu Československého trampingu by si Lud'kova nástupce jistě zasloužil.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem, kdož mi zůstali kamarády a ujistit je, že si jejich přátelství a práce pro Československý Pony Express velice vážím. O jejich zásluhách z mého pohledu někdy přišť, i když vy sami nejlépe víte o svém poctivém přínosu 30.letému Československo-americkému Pony Expressu!

s úctou Jindřich Bílek